

ÖSSZHANG

A Rákoscscabai Református Egyházközség lapja

Reményik Sándor – *Őszi csodák*

(Dr. Filep Gyulának)

Ülve a karosszékben, Ma legelőször néztem
Szemközt az utcasort.

A tekintetem rátévedt egy fára:

Nini még most sem sárga.

Zöldnek tartotta meg

Szép reménység-ruhában

Az, aki megtarthat mindeneket.

És én is élek, És én is élek

S megvannak mind, akiket szeretek.

S e nekem-láthatatlan tündér-őszben

Eljönnek hozzám az őszi csodák:

Másodszor borulnak tündér-virágba

S hoznak picit, fanyar, fura gyümölcsöt

Az almafák.

S a drága földön, nem is olyan messze

Másodszor érett meg most a cseresznye,

Az elnyílt őszi-kikerics helyén,

Őszi bánat és lila gyász után,

Októberi dombok oldalain

Pompázik a tavaszi kankalin.

Rügyet bont minden ág

S belőlem is szinte nap-nap után

Kihajt egy vers-virág.

S ki tudja még mi lesz?

Lehet, hogy a közelgő karácsonnyal

Zúgni fogok erdőikkel egyetemben

Lombkoronás, orgonás áhítattal.

Ülve a karosszékben, Ma legelőször néztem

Szemközt az utcasort. Az utcasor felett

Egy színes felleget. A szemem újból rátévedt a fára.

A reménységben megtartatott fára, –

S akkor gáttalanul, Feltarthatatlanul,

Elbírhatalatlanul Robbant ki szívemből a hála.

1934 október 11

Pecznyik Pál: *Élet két szobában*

Képmására formált minket, az Alkotó,
két szobában lakunk, csak egyik látható.

Másik: láthatatlan, de mégis létezik,

ámul majd szépségén, ki abba érkezik.

Két szobát, - mint ajtó – halál választja el,

átlépjük mindnyájan, ha innen menni kell.

Túlvilágon nem csak egy szoba létezik,

van kárhozat: s abba, hitetlen érkezik.

Egymástól távol van, mint két birodalom,

egyikben öröm van, másikban fájdalom.

Minden ember itt dönt, testi holta előtt,

döntésében Isten, nem gátolja meg őt.

Ám int: bölcsen döntsünk, mert igen nagy a tét,

örök fény vár - e ránk, vagy félelmes sötét.

Földi létünk után, döntenünk nem lehet,

ahova vágyódtunk: ott kapunk lakhelyet.

Sajnos, legtöbb ember, megveti, új honát,

rossz, döntése miatt: vádolja önmagát.

Látható szobában, mi hívő emberek,

vezessünk Jézushoz, kallódó lelkeket.

A második szoba, most még láthatatlan,

boldog: ki megváltva, örökké él abban.

Jézus vére árán, nem rabszolga: gyermek,

Jézus testvére, és fia, az Istennek!

Adj hálát az Úrnak, hallhatatlan lélek,

hiszen ott élhetsz: hol, nincs vége a létnek.

Celldömölk, 2016. VI. 26.

Tájékoztatjuk a kedves Olvasókat, hogy a koronavírus miatt továbbra is érvényben van **Egyházközségünk Védekezési Szabályzata**, a zsinati ajánlásnak megfelelően, amelyből néhány jelentősebbet most ismét felsorolunk:

- A templomba lépés előtt és a bent tartózkodás teljes ideje alatt (kivéve az Úrvacsorai jegyek vétele) szájmasczkkal vagy sállal mindenki el kell, takarja az arcát, kivéve az igehirdető lelkipásztor.
- A templom mindhárom bejáratánál szenzoros kézfertőtlenítő adagolót helyeztünk el, melyeket belépéskor **mindenki kötelezően** kell használnjon. A gél gyorsan bedörzsölhető a kézen.
- Kapuszolgalatot teljesítők segítik a kedves testvérek eligazítását, irányítását, mind a be illetve kivonuláskor. Kérjük a segítők által közölt információkat meghallgatni és betartani szíveskedjenek.
- A padosorok végein fehér jelölőszalaggal jeleztünk minden második sort, **amit használhatunk**. (egy sor pad kihagyása kötelező)
- Egymás között az 1,5 méteres távolságot is be kell tartanunk, kivéve az egy háztartásban élők.
- Úrvacsorai jegyek vételekor a kiskelyhes bor vétele egyértelműen megfelel a kívánt higiéniai előírásoknak, a kenyér vételekor kérünk minden kedves testvérünket, hogy nyitott tenyérrel nyújtsa előre kezét, amelybe a lelkipásztor bele helyezi a kenyeret.
- Istentisztelet végén pedig a szokásos kézfogás még elmarad.

Kedves Testvérek együttműködését előre is köszönjük.

Isten gazdag áldását kívánjuk minden kedves Testvérünknek és családjának.

Üdvözlettel:

Sarkadi Zsolt főgondnok

P.H.

Dr. Füzesi Zoltán lelkipásztor

A templomi istentiszteleteket továbbra is megtartjuk, míg hatósági szabályzat lehetővé teszi.

Szeptember 27-én, úrvacsoraosztással egybekötött istentiszteletet tartunk (10.00 órától).

A nagymamakör továbbra **sem** tartja meg szerdai alkalmát – a korosztály veszélyeztetettsége miatt!

A férfi kör szeptember 18-án (18.00 órától) újraindult és kéthetenként megtartásra kerül a Bibliaóra.

A női kör szeptember 25-én kezdi meg működését 19.00 órától, szintén a szokásnak megfelelően kéthetenként!

Összhang újságunkat kiadja: **Rákoscabai Református Egyházközség** (Budapest 1171. Rákoscaba utca 2.) Cikkírók: Bába Károly, László Emese, Mészáros Kati, Parádi László, Pácsi Szabolcs, Skultétyné Fekete Katalin, Terdik Tamás és Neje Pirooska. Várjuk kedves testvéreink írásait, bizonyágtételeit, melyeket a szerkesztők részére személyesen vagy az alábbi e-mail címre lehet eljuttatni - ugyanide várjuk visszajelzéseiket is-: bkarez75@gmail.com
Újságunk megjelenését a Gázso Papírbolt támogatja! Ezúton is köszönjük! Továbbá köszönjük a gyülekezeti tagok névtelen adományait is!

Túrmezei Erzsébet:

Isten kezében

Felvett az Isten az út
porából, s a kezére tett
félénk ázott bús kis
verebet,
Sokáig egyebet sem tett,
csak melengetett.
Lassan - Ó de lassan! -
minden csepp véretem,
átjárta melege,
kimondhatatlan hűsége,
atyai szeretete.
Kezéből etetett.
Igéjéből itatott.
Csipogni, repülni, hordani
tanított. Mindez sokáig
ó, de sokáig tartott.
Kezében vagyok.
Kezéből élek.
Bár szédít sokféle veszély,
Ujjai közt, ha kinézek,
de nem félek!
Tudom, - vihar is megtépáz,
Héja is kerülget,
Kétség, bú gond, nyomor,
szívemre feküdhet,
de Isten kezéből
semmi ki nem vehet!
S így "lelkem szép csendesen
nyugszik csak az Úr Istenben."
Kezében csupán eszköznek lenni,
Ugyan-e kezekbe lelkeket vezetni,
Megtanít az Isten!

Imádság

Tudom, hogy áldásként hat rám, ha a
Te csendes jelenlétedben lehetek!
Ekkor elmém olyan lesz, mint egy
csendes tavacska, készen arra, hogy
befogadjon bármilyen gondolatot, amit
Te belecseppentesz! A
gondoskodásodban szeretnék
megpihenni, és köszönöm, ahogy
megláthatom azt, ahogy Te számba
veszed a napjaim kihívásait. Jaj, de
sokszor van, hogy az aggodalom
elrabol Tőled, és csak birkózom a rám
nehezedő nyomástól. Kérlek, ilyenkor
tartsd rajtam a szemed, és beszéljess
velem, miközben együtt haladunk végig
a napon! Tudom Uram, hogy a nyugodt
tempó többre visz, mint a sietős
kűszködés. Tapasztalatból tudom, hogy
a rohanásaimban elfelejtem, hogy ki
vagyok, és kié vagyok! Újra és újra
tanulom morzsolgatni azt az igazságot,
hogy királyi család tagja vagyok a Te
nagy királyságodban! Hozzáértő,
ügyeket megoldó, békességet adó,
minden hatalommal bíró kezeidben
teszem le napjaimat, mert Te azt ígéred,
hogy

*„Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobb kezedet fogom, és aki azt mondom
neked: Ne félj, én megsegítelek, ” (Ézs 41,13) Ámen!*

Mészáros Kati

Beszéld majd el

”Beszéld majd el a fiaidnak és unokáidnak, amit Egyiptommal cselekedtem, és jeleimet is, amelyekkel sújtottam őket. Tudjátok meg ebből, hogy én vagyok az ÚR!” (II. Móz. 10.2)

* * *

Sosem felejttem el, pedig még pöttyös arcú, pufók gyerekként éltem át. 1984 egy bágyadt délelőttjére bemutató órát szerveztek az általános iskolánkban. Kíváncsi szülők hajtogatták be lábukat az osztályterem utolsó padsora mögé, hogy ne zavarják az ifjú titánok szárnypróbálgatásait. Orosz óra volt és bár átlag tanulóhoz híven többnyire passzív rezisztenciába vonultam, ezúttal hajtott a tettvágy. Mondhatni a kisujjamból kiráztam az anyagot, végre eljött hát az én időm is. Ráadásul a szülők előtt bizonyíthatok.

Jelentkeztem, majd kiestem a padból. Boldog voltam, hiszen minden kérdésre tudtam a választ és a tanár is csillogó szemmel szólított fel. De mire oda jutottam volna, hogy kibökjem a választ, egy árva szó nem jött ki a torkomon. A tanár elunva a csendet másnak adta a válaszadás jogát és haladtunk is tovább rohamléptekben.

Sebaj, gondoltam az első eset után. Lesz még alkalmam bizonyítani bőven. Aztán eljött a második, majd sajnos a harmadik alkalom – és az izgatottságtól ezúttal sem voltam képes egy nyikkanásra sem. Hiába akartam, blokkolt mindenem. A tanár – bár elvileg ismert és tudta, nyelvórán gyakran remekelek – ezúttal meg volt győződve, hogy színletem az aktivitást és csupán meg akartam vezetni mindenkit. Finoman, de kellő határozottsággal meg is kért, hogy ne jelentkezzek többet, nem fog szólítani.

Elsüllyedtem szégyenemben és az óra hátralevő részét szemlesütve, magamba rogyva töltöttem. Ritkán éreztem, hogy esélyem van bizonyítani és ezt a remek alkalmat is elbaltáztam. Van, aki szavaival dadog – nekem ez a gondolataimmal esett meg. Sajnos azóta is előfordul olykor. Elakad a szó és nincs tovább, mindig éppen a kritikus pillanatban.

Nagyon szerettem volna elfelejteni az egészet, de nem sikerült. Több, mint harminc éve történt. Talán már senki fel sem tudná idézni, hogy valaha volt egy ilyen bemutató óra. Én viszont percről perce át tudom élni újból a kritikus pillanatokat.

Az elme két csodálatos képessége az emlékezés és a felejtés. Túlzás nélkül mondhatjuk, hogy a Teremtő hatamas ajándékai. Hol egyikre, hol másokra van nagy szükség, mindkettő egyformán nélkülözhetetlen. A kérdés csak az, tudjuk-e használni, uralni őket és tudjuk-e egyáltalán, hogyan kell. Pofon egyszerűnek hat elmondva, de végiggondolva már közel sem az.

Fel tudunk-e eleveníteni bármit, bármikor, bármilyen élethelyzetben? Mindig fel tudjuk idézni azt, amit szeretnénk?

Pusztán véletlenszerűen felejtünk, mikor agyunk megrostálja a már szükségtelen és felesleges információt? Vajon sikerül felejtetni akkor is, ha kellemetlen emléket szeretnénk törölni végérvényesen?

Mindkét agyi tevékenységre igaz, hogy működik akaratlagosan illetve tudattalanul egyaránt. Áldás és átok, gyógyír és fegyver akár önmagunk ellen is, ha nem tudjuk irányítani őket.

A Biblia számos helyéről meríthetünk példát az emlékezésre illetve a felejtésre legyen az akár az Ó-, akár az Új Szövetség egy-egy története. Én most csupán egyetlen mondatot szeretnék kiemelni és annak nyomán néhány gondolatot lejegyezni: „Beszéld majd el a fiaidnak és unokáidnak.”

Ki adja át az üzenetet *kinek* és pontosan *mit*. Nézzük meg lépésről lépésre.

Kezdjük rögtön a felhívás legelején: a *Te* feladatod, hogy elbeszéljed, hogy átadd, amit kaptál. Vannak helyzetek, történetek, melyeknél nem feltétlenül lényeges, kitől származik. Maga az üzenet tartalma a lényeges. Sokszor már önmagában az dicséretes, hogy a hallottak, megtapasztaltak átörökítését feladatunknak tartjuk, de ennél itt sokkal többről van szó.

Körbenézel, van-e itt másvalaki, akihez szól a küldetés. Olykor senki sincs rajtad kívül vagy ha akad is, nem érzi magáénak és az üzenet akár el is kallódik. Egy csata végkimenetelét befolyásolhatja, ha a stratégiai híreket vivő küldönc célt téveszt vagy félelmében elbujdokol. A staféta a tiéd, rajtad múlik. Ami feladatot te kaptál, azért te is leszel a felelős. Te is úgy kaptad másától, aki számára fontos voltál és nem hagyott téged elkallódnival. Nem megtiszteltetés, hogy te is része lehetsz a láncolatnak és továbbadd, amit magad megtapasztaltál?

A ránk ruházott felelősséget nem máson kéri majd számon. Ha szereted azokat, akiknek gondját kell viselned, átérzed a küldetés mélységét. Szülőként különösképpen is így kellene éreznünk, még ha nem is vagyunk mindenhatók.

Megfogadtuk nagy dérral durral, hogy a szüleink által elkövetett hibákat semmiképpen nem adjuk tovább a gyermekeinknek, mivel mi is alig tudtunk kiheverni egy-egy kellemetlen emléket. Persze, ez sokszor sikerülhet. A szüleink hibáit talán nem adjuk át utódainknak, de elfelejtjük, hogy azok helyébe odatesszük a saját magunk által kreáltakat. Fogadkozhatunk, de mi sem vagyunk hibátlanok. És a mi fiaink örökségeként is lesz majd olyan, amit ők leginkább felejteni szeretnének.

De az esetek többségében pontosan a te hangod az, ami a kellő hangszínnel tudja tolmácsolni azt, amit az írott betű nem képes. Akinek szeretted a hangját, annak ittad a szavát magad is. Egész biztosan ugyanígy éreznék a rád bízottak is. Felidézve gyerekkorom beszélgetéseit sokszor a kimondatlan szó többet tanított, mint a felesleges

magyarázat. Egy tekintet vagy egy finom kéz az arcomon – ezekre hogy ne tudnék emlékezni? Mintha most történt volna. Aki tolmácsolta a Teremtő üzenetét, az a mindennapokban vált hitelessé. Azzal, ahogy nap végén fáradtan lerogyott vagy akár azzal, hogy merete megosztani, mennyi miéltre nem tudja a választ. Érdekes: nem hogy csorbította volna a hitelességét, hanem éppen alátámasztotta.

Kinek szólhat a rám bízott üzenet? Első rendben azoknak, akiket közvetlen mellém rendelt az Úr. Hány olyan családot látni, ahol a nagy megbecsültségnek örvendő családfő vagy családanya pont a maga gyermekeit hanyagolja el. Hány pedagógus vagy hány lelkesítő gyermekre mondhatjuk, hogy hátrányos helyzetű éppen a szülei miatt.

Kezdd el ott: náluk, köztük. Nap, mint nap gyakorold. Beszélj el fiaidnak és unokáidnak. Ha valamiért már a fiaid sem tudtak meghallgatni, az unokák jó eséllyel már le sem ülnek melléd. Valahol elcsúszott a küldetés. Értük mindig felelősséggel tartozunk.

Komoly kihívás vagy készítés lehet, hogy a ránk bízottakat a lehető legszélesebb körben hirdessük. Való igaz, többen hivatottak erre az útra is. Pál apostol bejárta az akkor ismert világot és híveket nyert meg sok helyütt az Úr számára. Vér szerinti fiak helyett lelki utódokat kapott.

Közel sem biztos azonban, hogy mi is hasonló küldetéssel bírunk. Furcsán hangozhat vagy egyenesen személyválogatónak, de tény: nem mindenkihez minket küld az Úr. Nem nekem kell mindenütt helytállni, nem általam lehet megnyerni híveket ahol csak vagyok. Szomorúan hangzik, ha énközpontúan gondolkodunk. De nézzük a célközönség érdekét és méginkább az Úristen akaratát: hallják az igét és növekedjenek hitből hitbe. Ha az enyém nem elégséges, teremjen helyette más szava által azon a helyen!

Igaz ugyanennek a fordítottja is: ahova neked kell menni, oda nem mehet más. Ami a te számodra kijelölt célközönség, arra a területre nem léphet idegen. Sok emberrel fél szavakból is megértjük

magunkat, mások esetében pedig úgy tűnik, mintha nem is egyazon nyelvet beszélénk.

Akinek te érted a nyelvezetét, azzal más nem érthet szót annyira.

Emlékezés és felejtés. Az esti mesében elkövetett bakikért azonnal figyelmeztet a gyermek már egész kicsi kortól kezdve. Ismerős? Állítólag mi is így tettünk annak idején. Nem ugyanaz volt a szórend, elmaradt egy-egy általunk kevésbé lényegesnek tartott mondat. De a csemete figyelmeztet. Milyen jó lenne megélni, ha az Úristen üzenetével történe így mindez! Beszelnék ők is napról napra, forgatnák magukban a hallottakat és újra meg újra emlékeztetnének bennünket, ha el-elfeledjük a lényeget.

Bevallom, velem is fordult már elő, hogy a gyermekem emlékeztetett arra, amit korábban tőlünk hallott. Csak én éppen forró fejjel fel sem tudtam volna idézni a pillanat hevében. Nem szégyelltem elismerni a tévedésemet és a szavai rendre intettek. A tanítás oda-vissza érvényes, élő és ható. Nem mindig mi vagyunk azok, akiknek adni kell – sokszor éppen azáltal növekedhetünk a hitben, hogy újra halljuk azt, amit mi valahogy elfelejtettünk akaratlanul.

Visszagondolva eddigi éveimre el kell ismernem, sok mindenre nem szívesen emlékezem. Jó lenne elfelejteni. Nem más ártott nekem és a rám bízottaknak, hanem leginkább én magam. Ezt a legnehezebb feldolgozni.

Mikor már belefáradok önmagam üzésébe és kergetésébe, elgyötörten leroskadok és felidézem: 'Tudjátok meg ebből, hogy én vagyok az ÚR!'

Hogyan kérdőjelezhetném meg annak igazát, aki nálam jóval nagyobb? Hogyan vonhatnám kétségbe bűnbocsánatát? Az Úr nem emlékezik meg a tegnapióról, mert valóban el akarja felejteni. Akkor miért kell nekem azokban kutakodnom újra meg újra? Az élet előre halad, sosem visszafelé.

Isten akarata, hogy emlékezzünk arra, amire Ő emlékezik és merüljön a feledés homályába mindaz, amire Ő azt mondja, hogy oda való.

A megváltás, megtartatás híre nélkülem is él, tőlem függetlenül létező igazság. Akkor is, ha nálam átmenetileg zsákutcába került esetlegesen. De mennyire jó, ha bennem is, rajtam keresztül is érvényesülhet, hogy részt vehetek az átadásában! Tettekkel, megélt mindennapokkal és ha feltétlenül szükséges, szavakkal is. Mert amit én elbeszéltem 'fiaimnak', azt most pont tőlük hallom vissza. Az örömhír nem csak új életekbe jut el, hanem újra meg újra felkeresi azokat, ahol már korábban megfordult, csak esetleg feledésbe merült. Amit kaptam én is, örömmel adtam tovább. Így adni és megosztani azt jelenti, hogy Isten akarata nem darabolódik el, nem forgácsolódik szerteszt. Mindenütt, ahol lakozást vesz ugyanakkora erővel bír és növekszik.

Isten igéje élő és ható. Abból ered a megtartatás. Emlékezz arra, ki váltott meg és kitől jön az örömmel. Emlékezz és segíts másokat is emlékezni. Amit pedig az Úr el akar felejteni, azt engedd el örökre.

Erre emlékezz mindig és beszéld el fiaidnak és unokáidnak. Ha jól sikerült, időről időre vissza fogod hallani. El sem tudod felejteni.

Pácsi Szabolcs

„Örül a szívem, ha ajkaim a te házadnak tornáciban hálát és dicséretet zenghetnek neked. Új erőt nyer csüggedező lelkem, ha csak egy órát tölthet is el a te neved imáadásában.

S ha a te házadból hazatérek, úgy érzem, mintha a te igédnek és lelkednek ereje újjá szült.”

László Emese - konfirmandus

Hétköznapi hit(etlen) élet.

Az egyik legutóbbi igehirdetésén hallottam a bibliából jól ismert “A farizeus és vámszedő” igéjét Füzesi Zoltán lelkipásztorunktól:

„Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte, ezt a példázatot mondta: „Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Isten, hálat adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.” Lukács 18:9-14

Zoltán igehirdetésében a következő gondolat – ezzel az ígérettel kapcsolatban – elgondolkoztatott (bocsánat, hogy csak emlékezetből és nem szó szerint idézem): Ha elmegyünk a templomba, akkor azokért a dolgokért, amiket – a farizeushoz hasonlóan – sikerült az Úr akarata szerint megcselekednünk hálat kellene, hogy adjunk. Viszont a bűneinket – a vámszedőhöz hasonlóan – meg kellene, hogy tudjuk vallani, hogy azután könyörögni tudjunk bocsánatért.

A társadalmi megítélése ennek a két embernek nyilvánvaló: a vámszedőt szinte mindenki gyűlöli, mert a hatalmon lévő megszállókat szolgálják ki anyagi haszon reményében, míg a farizeusok köztiszteletben álló tagjai a társadalomnak. Mindketten ennek megfelelő visszajelzéseket kaphattak nap, mint nap.

Ahogy nekik is és amúgy a férfi embereknek általában nekem is szükségem van visszajelzésre, arról, amit csinálok. Ehhez rögtön eszembe jut egy másik kedvenc igehelyem, ahol Gedeon szintén megerősítésre várt az Úrtól, sőt nem is elégedett meg egy jellel, hanem rögtön kettőt kívánt és kapott is. (Bírák könyve 6. fejezet 36:40).

Az is igaz, hogy ezt a visszajelzést mi sajnos nem mindig csak az Úrtól, hanem a környezetünktől is várjuk illetve tőlük biztosan meg is kapjuk. Sajnos ez a visszajelzés nem minden esetben olyan, ami tetszik is nekünk, de az biztos, hogy kezdenünk kell vele valamit.

Had meséljem el a következő személyes történetet, ami mostanában ezzel megítélés /

visszajelzés témakörével kapcsolatban nagyon foglalkoztat:

Idén szeptemberben lesz 22 éve, hogy ugyanazon a munkahelyen dolgozom, mint szoftverfejlesztő egy osztrák biztosító számára. A magyar származású főnököm, aki annak idején felvett egy igazi vezető volt, aki fontosnak tartotta, hogy egy jó magyarországi csapatot építsen fel, akik felveszik a versenyt az osztrák munkaerővel szemben is. Ezt nagyon következetesen, de szigorú szabályok mentén sikerült is elérnie. Aki viszont bevált és jól teljesített annak kimutatta megbecsülését úgy, jó szóval is, mint anyagilag. Miután a főnököm nyugdíjba ment úgy alakultak a dolgok, hogy az új vezető egy osztrák származású ember lett. Emberileg alapvetően rendben is van, de külföldiként nem igazán érti meg a magyarok gondjait, bajait mivel nem is igazán ismeri a beosztottjait.

Ennek az a következménye az eddigi lassan három évre nyúló tapasztalatok alapján, hogy a teljesítménytől függetlenül mindenkit egyformán dicsér és jutalmaz. Ezt a helyzetet a jelenleg bevezetett otthoni munkavégzés tovább rontja, hiszen még kevésbé van rálátása a dolgokra, de ami a szomorú, hogy úgy néz ki, hogy nem is igazán érdekli a dolog. Az ő nézőpontja szerint, mindenkinek a saját döntése, hogy hogyan áll a feladatokhoz. Ha valaki nem dolgozik, az előbb-utóbb kiderül. De ez nem igazán van így. Ebben a globalizált világ által favorizált nemzetközi IT szervezetben kis energia befektetésével kiválóan lehet halogatni, csúsztatni és úgy csinálni, mintha megszakadnánk a munkában, pedig alig végzünk valamit.

Igen ám, de hó végén mindenki megkapja a bérét, akár lelkiismeretesen dolgozott, akár nem. Év végén pedig mindenki kap egy azonos, minimális összegű jutalmat.

Valamint, hogy ha felvesznek egy új embert, akkor azt nem lehet már annyiért, mint a régi jól bevált kollégákat, így nekik magasabb bért kell adni. Úgyhogy minél később jön valaki, annál jobban keres, de kezdetben – legalább 1-2 évig – amíg betanul, nem sok hasznát lehet venni. Ezért sokan döntenek úgy, hogy ugrálnak egyik pozícióból a másikba – max. 2-3 évet töltve egy helyen – amitől a bérük rohamosan emelkedik, de a hasznosságuk az én tapasztalataim szerint radikálisan csökken, hiszen mire nagyjából átlátják azt, amivel foglalkozniuk kellene már tovább is állnak.

Ezeket a sorokat nem is igazán a bérezés miatti igazságtalan helyzet kialakulása miatt vettem papírra, hanem leginkább azért, mert úgy érzem, hogy ettől az új hozzáállástól / rendszertől az ember kezdi elveszíteni a reális értékítéletét, hogy akkor mi mennyit is ér. Amit belül értékesnek gondolok – lojalitás, kitartás, szorgalom, helytállás, tapasztalt hozzáállás – azt a világ nem igazolja vissza. Helyette más tőlem távolabb álló értékek vannak fókuszban, úgy mint rugalmasság, ön-reklámozás, állandó rendelkezésre állás, átláthatóság és leginkább a helyettesíthetőség. Nem helyes ha valaki nem pótolható, ez a vezetők szerint az új rendszer legnagyobb „előnye”. Az hogy a munka minősége csorbul – de néha már-már katasztrofális mértékben – az járulékos veszteség, de nehogy véletlenül függjünk valakitől, aki ért ahhoz amit csinál.

De attól, hogy a cégem illetve tulajdonképpen a világ így látja ezeket a dolgokat, attól ezek nem feltétlenül lesznek igazak, pontosan úgy, ahogy a farizeus és a vámszedő esetében sem. A társadalom értékítélete és az Úr megítélése merőben eltér egymástól. Az egyik csak a felszínt vizsgálja, értékeli, míg a másik a mélybe lát.

Őszintén szólva ez mégis olyan sovány vigasznak tűnik nekem a mindennapokban, pont mint ahogy a jó szőlőműveletnek sem tetszett a nap végén az igazságtalan bérezés (Máté 20, 1:16).

Nyilván tudom, hogy hálát kellene adnom az Úrnak, hogy van egyáltalán munkám a jelenlegi helyzetben, hogy elő tudom teremteni a családomnak a megélhetés feltételeit. Sőt még otthonról is dolgozhatok, ami nagy szó. Hálás is vagyok, de mégis nehéz nap, mint nap felülemelkedni az értelmetlen és igazságtalan problémákon...

Szeretném mégis hinni, hogy az Úr látja lelkem, kimunkálja bennem a mélyebb hitet és erőt ad a mindennapokban. Valamint megtart kegyelmében, úgy ahogyan a minap olvastam Steinbach József dunántúli püspök tollából a következő gondolatot az Úr kiválasztó kegyelmével kapcsolatos hitről:

„Ez a bizonyosság tudja, hogy a mi futásunk olyan, mintha egy repülő fedélzetén kocognánk, amely ezer kilométeres sebességgel hordoz a megérkezés felé.”

Áldás békesség

Parádi Laci

*Lelkém áldd az Urat, áldd az Urat,
Egyedül Őt imádd!
Zengj úgy, mint soha még, Őt dicséred!
A lelkem csak Téged áld.*

*Egy új nap kél, és már ébred minden,
Itt az idő, hogy áldjalak,
És bármi ér ma, bármit rejt az út előttem,
Hadd zengjek este is majd hálával!*

*Kegyelmed nagy, és türelmed hosszú,
Szerelmed mély és az égig ér,
Nem szűnök énekelni jószágodról,
Tízezer okom van, hogy zengjek még.*

*És egy nap majd ez a test elgyengül,
Erőm elhagy, s utam véget ér,
A lelkem mégis Téged áld vég nélkül,
Tízezer évig és mindörökké.*

Üdvösségre segítő Gondviselés

„Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.” Róm 5,8

„Vagy megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz?” Róm 2,4

Istennek erről a csodálatos gondviselő jóságáról szeretnék bizonyosságot tenni. Arról, ahogy megszólított, ahogy utánam nyúlt, és így megváltoztatta az életemet.

Gimnazista koromban sokat gondolkoztam az élet értelmén. Azon, hogy lehet-e egy élet végleges lezárása a földi halál. A természetben úgy láttam, hogy minden szép (logikus) rendben épül fel. Ez alapján valóban véget ér-e akkor az emberi élet, amikor idős korára a legtöbb tudás, tapasztalat, vagy fogalmazzunk úgy: a legnagyobb bölcsesség birtokában van? Vagy kell, hogy legyen valamilyen folytatás, és mindez a tudás, ez az érték nem vész el örökre nyomtalanul?

Kérdéseimre úgy kerestem választ, hogy igyekeztem a nagy világvallásokat megismerni, amit lehetett, róluk elolvasni. De nem éreztem úgy, hogy megnyugtató válasza leltem volna bennük. Nem „hevült” a szívem, amikor tanításaikat sorra áttanulmányoztam.

Ekkoriban hallottam – egymástól teljesen függetlenül – két ismerősömtől is a református lányhetekről. Az egyikük egy fiú osztálytársam volt, nagyon lelkesen invitált. De hát mit tudhat egy fiú a lányhetekről? – kételkedtem. A másik egy általános iskolai barátnőm gimnáziumi osztálytársnője volt. Ő már minden bizonnyal mélyebb betekintést nyerhetett a lányhetek rendjébe. Láthatóan nagyon megérintette mindaz, amit ott tapasztalt. Egy mélyen hívő katolikus lány, aki a református lányhetet ajánlja nekem – igazán elgondolkodtató volt. Csak pont abban az esztendőben, úgy alakult a nyári programja, hogy ő nem tudott elmenni,

maximum csak elkísérni engem az első napra. Abban maradtunk, hogy telefonálok a tábor kezdete előtt egy nappal, ha menni szeretnék.

Mit tegyek? Menjek el egy olyan táborba, ahonnan az egyetlen ismerősöm is néhány óra múlva elmegy? Ez bizony nem tűnt túl vonzó alternatívának... De a gondolat mégsem hagyott nyugodni.

Sok vívódás után úgy döntöttem, hogy mégis csak megnézem azt a tábort – legfeljebb hazamegyek én is, ha nem tetszik. Akkoriban még nem volt mobiltelefonunk, sőt, még vonalas telefonunk sem, ezért utcai készülékekről próbáltam hívni, de valahogy sosem sikerült... Lehet, hogy mégsem kell elmennem abba a táborba? – morfondíroztam. Végül úgy döntöttem, hogy teszek még egy próbát. A metró megállónál található készülékről, még egyszer, utoljára felhívtam. Kicsengett a telefon, sikerült beszélni, megállapodtunk, hogy másnap mikor és hol találkozunk. Olyan egyszerűnek tűnt az egész...

Csak másnap tudtam meg, hogy a telefon, amit hívtam, egész nap rossz volt. Csak annak az egy hívásnak az idejére volt jó, amikor a találkozómat megbeszéltük. Sem előtte, sem utána nem működött!!! Isten valóban Úr mindenekfelett: számára nem jelentett akadályt egy meghibásodott telefonkészülék, a technika törvényszerűségei. Ilyen csodálatos módon tette lehetővé, hogy eljuthassak a lányhétre, ahol megismerhettem az Ő végtelen szeretetét és választ kaptam a kérdéseimre. SOLI DEO GLORIA!

Skultétyné Kati

AZ ÚT, AMELYEN JÁRTOK, AZ ÚR ELŐTT VAN.

Bizonyságtétel

Tamás és Piroska: Szeretnénk bizonyságot tenni Isten mérhetetlen kegyelméről, szeretetéről külön-külön, és együtt is, mert az Úristen olyan nagy irgalmasságot cselekedett, hogy mindkettőnket, bűnös embereket egyidőben szült újjá, hívott megtérésre és az Ő szolgálatára, Isten országának építésére.

„Megkeresni hagytam magamat azoktól, akik nem is kérdeztek, és megtaláltattam magamat azokkal, akik nem is kerestek.” (Ézsaiás 65, 1-2)

Tamás: Miért ezzel az igével indítom bizonyságtételünket? Mert az emberek megtérésük és Isten megismerésének kezdeti időszakában általában a maguk szemszögéből szoktak beszámolni az Úrral való találkozásukról. Mi is pontosan így tettünk, amíg a Szentlélek ezt az „én-központú” megközelítést kiigazította. Isten ezt mondja: én vagyok az, aki megtaláltalak téged, és a mi keresésünk csak válasz az Ő hívására.

Istennel való találkozásunk több mint 50 esztendei földi vándorlás után, körülbelül 2000. év adventjére tehető. Békességre, nyugalomra, csöndességre vágytunk. Többször elmentünk a Rózsák terei görögkatolikus templomba, ahol engem kereszteltek. Gyakran voltunk katolikus misén is, de nem derült ki számunkra, hogy mitől hívó az ember, hogyan lesz hívővé, és egyáltalán mi a hit. Az életünk nagy kérdéseire nem kaptunk választ.

Szüleim nem voltak vallásos emberek. Szerető családban nőttem fel, de nem volt látható benne Isten jelenléte. Családunkban soha nem esett szó Jézus Krisztusról, a megváltásról, a kegyelemről és az ember bűnösségéről. Sem a gimnáziumban, sem az egyetemen, sem az ismeretségi körömben. Soha, sehol nem találkoztam olyan emberrel, aki a Krisztusba vetett hitéről, a Szentlélek munkájáról, megváltott új életéről beszélt volna.

Feleségemet, Piroskát egyetemista koromban ismertem meg. Együtt jártunk sok

helyre, ifjúsági körökbe, és megszerettük egymást, majd 1969-ben összeházasodtunk. Két fiunk született: Tamás és Gábor. Gyermekeink megkeresztelése eszünkbe sem jutott. Megelégedtünk az akkoriban szokásos névadó ünnepséggel. Így kezdtük Isten nélkül a közös életünket és a fiaink nevelését.

„Én, az ÚR vagyok a te Istened... Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem! ... Ne imádd, és ne tiszteld azokat!” (2Mózes 20,2-3; 5)

Úgy éltem az életemet, mint az átlagos emberek. Hajtottam a munkában, meg akartam szerezni a javakat és megvalósítani önmagamot, elhanyagoltam a családomat. Mindenféle okkult tanfolyamon vettünk részt, agykontrollon, reikin, autogén tréningen. Nem is tudtuk, hogy a báránybőrbe bújt ördög szekerét hajtjuk! Építettük a kis világunkat, de nem volt békességünk. Mindez megterhelte a családi életünket is. Nem tudtam a gyermekeimmel az igazán elvárható apai kapcsolatot kialakítani. Anyagilag mindent megadtunk nekik, de lelküknek nem tudtam azt nyújtani, amit kellett volna. Újra és újra próbálkoztunk saját erőből, de nem ment. Nem gondoltuk, hogy Jézus Krisztus nélkül nem tudunk változtatni az életünkön.

Piroska: *„Kegyelemből van üdvösségetek, hit által, és ez nem töletek van. Isten ajándéka ez, nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”* (Efézus 2, 8-9)

1946-ban születtem Budapesten. Kisgyermekkoromban Kőbányán éltünk, ott kereszteltek meg a református templomban. Szüleim kedves, családszerető emberek voltak, de a hitéletükről soha nem beszéltek. Édesanyám gyakran mondta nekünk: gyerekek, jók legyetek, mert Isten szeme mindent lát. Ez a mondat mélyen bennem maradt, de soha nem kérdeztem meg anyukámat, hogyan kell ezt érteni.

Isten mindannyiunk szívében hagy egy úrt, amit egyedül Ő képes betölteni. Ez az úr ez a hiány, az Isten utáni vágy mindig megvolt bennem, és sokszor előjött. Nagyon sajnálom és fájlalom, hogy Megváltó Uram nélkül éltem az életemet 55 éves koromig. Ebben az időszakban jöttek életem nagy eseményei. Bárcsak valaki már korábban megosztotta volna velem az örömhírt!

Nincs semmim, amit ne Istentől kaptam volna, mégis természetesnek vettem a szülői házat, szüleimet, a testvéreimet, a szeretteimet, hogy tanulhatok, dolgozhatok. Férjemben szerető társat kaptam. Édesanya lettem, egészséges, drága gyermekeink születtek, és otthon maradhattam velük 6 évig. Tamást kihelyezték Prágába, ahol a Kereskedelmi Kirendeltség irodavezetője lett. Családostól mehettünk ki hosszú időre, és ott tanulhattak fiaink. Ezalatt egy külföldi nagyvállalat magyarországi vezetőt keresett országos hálózatának kiépítésére. Engem elfogadtak, és férjem támogatásával, bátorításával elvállaltam és hazaköltöztem. Hamarosan a család is hazajött és együtt dolgoztunk.

Munkánkban sikeresek voltunk, de éreztük, hogy lelkileg gyötrődünk, nem volt az életünk kiegyensúlyozott. Kis és nagy dolgokban mindig magunk döntöttünk, Hiányzott az életünkből a kapcsolat az élő Istennel. Mindenféle képzésen vettünk részt: időgazdálkodási tréningtől kezdve személyiségfejlesztő oktatáson át egészen a vezető képző tanfolyamokig. Szombat,

vasárnap általában dolgoztunk. Mi lett ennek a vége? Belefáradtunk.

Egyre gyakrabban üres templomokban kerestem menedéket. Beültem, és csak annyit mondtam magamban: Istenem! De jó, hogy itt lehetek, milyen csodálatos a te csöndességed! Ha tudtam, elmentem egyedül, vagy Tamással esti szentmisére. Legtöbbször a Bazilikába. A szertartásból semmit sem értettünk, de igyekeztük másolni a többieket. Sokszor mondtam magamban: segíts rajtam Istenem, mondd meg, hogy mit tegyek! Hogyan, és hol találalak meg téged? Ma már tudom, hogy hatalmas az Úristen türelme. Kis lépésekben vezetett bennünket a lelki ébredés felé, egészen az újjászületésig és megtérésig. *„Rejtekhelyem és pajzsom vagy, igédben reménykedem.”* (Zsoltár 119, 114)

Évek teltek el így a kereséssel, mígnem történt valami a két gyerekünkkel. Gábor fiunk a jeges autópályán megcsúszott, többször megpördült a levegőben, majd kirepült a szántóföldre. A gépkocsi totálkáros lett, de ő karcolás nélkül megúszta a balesetet. Pár hónap múlva Tamás fiunk is karambolozott autójával külföldön. A kocsit a vasúti felüljáró oszlopának ütközött, kettétört, az egyik fele lezuhant, a másik feléből baj nélkül kimászott, mindössze az ujjja törött el, és az álla sérült meg és kórházba került. A balesetkor mind a két fiunk egyedül ült a kocsiban, sérülést senkinek sem okoztak, leszámítva a hatalmas anyagi kárt. Belebetegedtem, és azt kérdeztem: hogyan lehetséges ez? Hallottam valakitől, hogy nincsenek véletlenek. Ez sokszor visszacsengett az életemben, de nem értettem pontosan, hogy mit is akart ezzel mondani. Ez a két baleset, ami lehetett volna tragikus kimenetelű is, figyelmeztető jel volt számunkra: Nem mi irányítjuk az életünket. Szándéka van az Úristennek velünk – mondtam a férjemnek.

Tamás: *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt*

vall?” (Márk 8, 36) A fenti ige jól jellemzi lelki utunk következő állomásait.

Leültünk, és átgondoltuk az életünket. Döntöttünk és kiléptünk a nemzetközi cégből, ahol közel tíz évig több száz embert vezettünk. Egyik napról a másikra ott maradtunk munka és jövedelem nélkül. Egy éven belül meghalt az édesapám rákban, az édesanyám infarktusban, és Piroska öccse 48 évesen rákban. Fiaink elhatározták, hogy külföldre mennek tanulni és dolgozni. Így mi egyedül maradtunk, család nélkül.

Újra elkezdtek járni a templomokat, főleg a katolikusokat. És miért pont oda? Mert azok voltak nyitva! Hónapokig hallgattunk miséket, de az életünkre nézve semmilyen útmutatást nem kaptunk. Egy biztos, utána mindig békeségünk lett.

Viszonylag gyorsan talpra álltunk. Más profillal újra indítottuk a vállalkozásunkat, és úgy alakult, hogy ettől kezdve vasárnap már nem kellett dolgoznunk. Igaz, jóval szerényebben éltünk, mint azelőtt.

Így érkeztünk el 2000 augusztusához. A volt osztálytársam, aki a Szent István Gimnázium szimfonikus zenekarában játszott, meghívott a Dunabogdányi Református Templomba. Örömmel mentünk el azért is, mert még soha nem voltunk református templomban, pedig Piroskát reformátusnak keresztelték. Minden nagyon tetszett: a szép zene, a családias légkör, az istentisztelet. De a szívünk zárva maradt.

Piroska: Egy hideg, őszi vasárnap reggel megint vágyódásom volt, hogy templomba menjek. Azonban egyedül indultam el, mert férjemmel valamin összezdültünk. Elmentem a Feneketlen tónál lévő katolikus templomhoz, de elkéstem, becsukták az üvegajtót. Úgy gondoltam, hogy nem illik zavarni. Tovább mentem, de az evangélikus templommal ugyanígy jártam. Szomorúan mentem át a piachoz, hogy legalább egy csokor fagyöngyöt vigyek Tamásnak. A szemközti

református templom nyitott ajtaja előtt megláttam, hogy a lépcsőkön idősek és fiatalok felszabadultan beszélgetnek. Hogyan létezik ez? – csodálkoztam magamban. Régóta lakunk itt, és ez a templom mindig zárva volt, legalábbis soha nem láttuk nyitva. Hát persze, hiszen azelőtt vasárnap dolgoztunk, vagy aludtunk! Siettem haza a férjemhez és kértem, hogy a következő héten együtt menjünk el.

Nagyon vártam ezt a november végi adventi vasárnapot. Soha nem felejttem el. A teljesen teli templomban az utolsó előtti sorban ültünk le. Megszólalt az orgona, megérkezett a lelkipásztor, és hogyan köszöntött bennünket? *„Kegyelem néktek és békeesség Istentől, a mi Atyánktól és az Ő Szent Fiától, az Úr Jézus Krisztustól”*. Egymásra néztünk és alig mertük elhinni, hogy meghallottuk Isten szavát, amire vágytunk.

Minden vasárnap ott voltunk az istentiszteleten, és éreztük, hogy most valami különös dolog történik velünk. 2000. december 31-én elmentünk az évezredzáró éjféli istentiszteletre. Nagyon kevesen voltunk, 10-15-en. Körbe álltuk az Úr asztalát, és mindenki imádkozott, csak mi nem, mert nem tudtunk. A lelkipásztor mindnyájunknak mondott egy áldó Igét. Mit kaptam én? *„Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házaid népe!”* (ApCsel 16, 31) Ekkor került be vágyakozó szívembe az élő ige.

Tamás: Én ezt az áldást kaptam: *„Légy hű mindhalálig és néked adom az élet koronáját”*. (Jelenések 2,10/b) Életünkben először szilveszterkor nem pezsgőztünk, hanem sírtunk. Tudtuk, hogy valaminek történnie kell, de nem tudtuk, hogy mi a teendő, és kihez forduljunk. Sajnos addig a templomban nem szólított meg bennünket senki. Nagyon vártuk az első munkanapot 2001-ben, hogy bejelentkezzünk a lelkipásztorhoz. Tele voltunk félelemmel: hogyan mondjuk meg, hogy több mint 50 évig nem jártunk templomba, és hogy

nincs hívó életünk. A lelkipásztor nagy szeretettel fogadott, elbeszélgetett velünk, és beiskoláztak a konfirmációs tanfolyamra. 2001 májusában, 55 évesen konfirmáltunk. De mi a konfirmáció? *Hitünk megerősítése a Szentlélek által!* Nekünk akkor még nem volt élő kapcsolatunk a megváltó Krisztussal. Konfirmált csecsemők voltunk.

Isten azonban nem hagyott magunkra bennünket, tovább munkálkodott Lelke által. Terelgetett az Ő útján. Bejelentkeztünk a gyülekezetbe, és hitben érett drága testvéreink segítettek a Szentháromság Isten megismerésében. Hálát adunk Urunknak az ő odaszánt keresztyén életükért. Hívogattak a különböző alkalmakra, hogy együtt keressük Isten akaratát. Bibliaórára, imaközösségbe, női-férfi alkalmakra. Sokan és sokat imádkoztak a hitre jutásunkért. Az Úr irgalma végtelen. Kértük, és megkaptuk a Szentlélek ajándékát, Krisztus bűnbocsátó kegyelmét. Az Igén keresztül ismertük fel bűneinket, és hittel leborulva tettük le a keresztt alá. Jézus Ura lett szívünknek, életünknek, házasságunknak és mindenünknek. Újjászületett gyermekei lettünk.

Elmondtuk fiainknak, menyeyeknek, rokonságunknak, hogy mily nagy dolgot cselekedett velünk az Úr. Kértük Tomit és Gábort, hogy bocsássanak meg nekünk a mulasztásainkért, és azóta is imádságainkban hordozzuk őket. Új, nagy családot kaptunk, testvéreket. Krisztus népének lettünk tagjai. *„Érezzétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, akéi hozzá menekül.”* (Zsoltár 34, 9)

Tamás és Piroska: A Biblia azt írja, hogy *„a hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt.”* (2 Péter 1, 5b) Hamarosan bekapcsolódtunk különböző Bibliaiskolába, jártunk hitmélyítő csendes alkalmakra: Bethánia CE, Biblia Szövetség, Presbiteri Szövetség összejöveteleire. Az Úr megmutatta, hogy amit kaptunk, adjuk tovább. Krisztus szolgálatra küldött bennünket. Az örömhír továbbadására a környezetünkben, családjunkban, a kórházmisszióban, és a gyülekezetben. Az Evangéliumot Minden Otthonba Alapítvány munkatársaival keresztyén ismeretterjesztő szolgálatot végeztünk.

A 103. zsoltárral búcsúztatott el a Külső-Kelenföldi gyülekezetünk. Hálás szívvel tettük le a szolgálatainkat és adtuk át fiatalabb testvéreinknek.

A mi Urunk drága kegyelméből 2020. január 17-én földi életünk újabb állomáshelyére kerültünk, a Schweitzer Albert Református Szeretotthon rákoscsabai telephelyének lakói lettünk. Ezzel újabb testvéri-lelki közösséggel ajándékozott meg bennünket az Úr. Hálát és dicsőséget adunk Istennek az Ő szeretetéért, gondviselő kegyelméért és vezetéséért!

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR –: békeséget és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám.” (Jeremiás 29, 11-13)

Terdik Tamás és Terdik Tamásné Piroska

2020. szeptember 3.

*„Egyedül a keresztt –
ez a mi teológiánk!”*

Luther Márton

Szívvél látni

Nincs olyan nehéz dolog az életben, amit ne tudnál a könnyebbé tenni hozzáállásoddal.

Vak voltam. Csak hat hete történt, de ennyi idő is örökkévalóságnak tűnt.

Kórházban feküdtem rémulten, magányosan, és kimondhatatlanul vágytam az otthonomra, férjemre, öt gyermekemre. A sötétség még bizonyára növelte ezeket az érzéseket. Órákon, sőt napokon át töprengtem, vajon látom - e még a gyerekeimet? Annyi időt töltöttem önsajnálattal, hogy egyáltalán nem érdekelt a nővér bejelentése a szobatárs érkezéséről. Sőt, nem akartam, hogy valaki ilyen állapotomban lásson. Akár akartam, akár nem, a szobatársam hamarosan elfoglalta a másik ágyat, Vanda volt a neve.

Bármennyire belesüllyedtem az önsajnálatba, csaknem azonnal megkedveltem Vandát. Roppant kedves volt, és soha nem panaszkodott betegségére. Gyakran megérezte, hogy félek, és búskomorságba merülök. Ilyenkor sikerült megvigasztalnia, hogy meggyőződtem, mennyire szerencsés vagyok, amiért nem látom magamat jelenlegi állapotomban. Miután már egy hete ágyban feküdtem, a hajam kócos volt, és a kortozin injekcióktól felszedtem néhány kilót. Vanda mégis megnevettetett.

Amikor János a férjem meglátogatott, néha magával hozta mind az öt gyereket. El tudja képzelni valaki, mit jelent felöltöztetni öt srácot, akik közül a legidősebb is csupán hat éves? Néha órák teltek el mire megtaláltam a tíz összeillő cipőt és zoknit, ezért megjelöltem a kölykök ruháit, így már csak meg kellett keresni a micimackós alsórészhez illő micimackós felsőrészt, és a gyerek máris jól volt felöltözve. Nos, János nem tudott a jelzésekről, ezért a srácok összecserélt ruhákban jöttek látogatóba. Távozásuk után Vanda órákon át mesélt arról, hogyan voltak felöltöztetve, majd felolvasta az üzeneteket. „ Szeretlek” és „Mami hamar gyógyulj meg!” Amikor barátaim friss virágokat hoztak vagy küldtek, részletes leírást adott a növényekről. Ő nyitotta fel a postámat, és többször megismételte, hogy mennyire szerencsés vagyok, amiért ilyen sok barátom van. Étkezéseknél segített, hogy semmit ne borítsak ki, és arról gyözködött milyen szerencsés vagyok, mert nem látom a kórházi kosztot!

Egyik este János egyedül jött be. Vanda bizonyára megérezte, hogy szükségünk van egyedüllétre, és olyan csendben volt, hogy azt sem tudtam, a szobában van-e? Férjemmel ekkor beszéltünk először arról, mi történik, ha soha nem fogok látni többé. János biztosított arról, hogy semmi nem változtathatja meg irántam érzett szeretetét, és bármi történik, mindig együtt maradunk, együtt fogjuk felnevelni a gyerekeket. János hosszan tartott a karjaiban, hagyta, hogy jól kisírjam magam, és igyekezett kissé derűsebbé tenni elsötétült világomat.

Miután elment, meghallottam, hogy Vanda mocorog az ágyában. Amikor megkérdeztem, ébren van-e, ezt mondta:- Tudod te egyáltalán milyen szerencsés vagy azért, amiért ilyen sokan szeretnek? Milyen nagyszerű férjed és gyerekeid vannak!? Igazán szerencsés vagy!!

Ebben a pillanatban jöttem rá, hogy a kórházban együtt töltött hetek alatt Vandát: sem férj, sem gyerekek nem látogatták meg. Anyja és lelkipásztora jött be alkalmanként, de nagyon rövid ideig maradtak. Annyira el voltam foglalva magammal, még esélyt sem adtam neki, hogy beavasson bizalmába. Csupán a vizitek alkalmával hallottam az orvosok véleményét, hogy nagyon beteg, de fogalmam se volt arról, hogy valójában mi a baja. Egyszer meghallottam betegsége hosszú latin nevét, de soha nem kérdeztem meg jelentését, nem szántam erre időt. Most rájöttem milyen önző voltam, és gyűlöltem magam ezért. Elfordultam, és kértem Istent bocsásson meg nekem. Megfogadtam reggel megérdeklődöm Vanda betegségét, és megmondom neki, mennyire hálás vagyok mindazért, amit értem tett, és megvallom azt is neki, hogy mennyire szeretem.

Már nem nyílt rá alkalom. Amikor másnap reggel felébredtem, a függönyt behúzva találtam az ágyaink között.

Hallottam, hogy suttognak a közelemben, füleltem, tudni akartam, mit mondanak-. Meghallottam, hogy a lelkész többször megismétli:- Nyugodjék örök békében. Vanda meghalt, mielőtt megmondhattam volna neki, hogy mennyire szeretem. Később tudtam meg, hogy éppen ezért jött be a kórházba. Már felvételekor tudta, hogy nem fog haza menni. Ennek ellenére soha nem

panaszkodott, és életének utolsó napjaiban nekem nyújtott vigaszt. Vanda bizonyára érezte, élete vége felé közeledik, és akkor mondta, mennyire boldognak kell lennem. Én álomba sírtam magam, ő pedig akkor levelet írt nekem. A nappali nővér felolvasta nekem, és később mikor visszanyertem látásomat, újra és újra elolvastam.

Kedves Barátnőm! Köszönöm, hogy annyira különlegessé varázsoltad napjaimat! Boldoggá tett barátságunk. Tudom, hogy „látatlanban” Te is törődtél velem. Néha azért, hogy odaadóan figyeljünk Rá, Istennek le kell sújtania. Akkor lesz teljes az életed, ha meg tudod tanulni, hogy a szíveddel láss. Szeretettel emlékezz rám: Vanda

A két szálon futó történet elolvasása könnyet csalt a szemembe, és Isten drága ígését juttatta eszembe. **„Maga a békesség Úra adjon nektek mindig, minden körülmények között békességet!”**

2 Thessz 3, 16

Mindkét ember betegsége elszívta saját energiáját, de mégis mindkét beteg meghitt erőfeszítéssel, békességgel figyelt egymásra, csak ez adott nekik enyhülést a betegágyon.

Emberileg sok mindent nem tudunk megfejteni, felfogni, helyére tenni, mert korlátokba ütközünk.

Bátorítás, támogatás, alázat, egymásra figyelés, hála, bizalom, empátia, szeretet, elengedés, békés kommunikáció

Ha a történetet lefordítom testi-lelki betegségeinkre, akkor azt látom, hogy pontosan ezekre az egyszerű lépésekre van szükség, hogy felemeljük magunkat, és azokat, akik körülöttünk szomjazzák a gyógyító megoldásokat.

Köszönjük Uram, hogy megtörtént eseményeken keresztül is beszélj velünk. Köszönjük Neked, ha életünk zúzó mélységeiben is adsz olyan testvéreket, szomszédokat, rokonokat, szobatársakat, akik a Te fényed, és lelked erejével gyógyítanak. Csakis a Te jelenléted adhat teljes békességet minden körülmények között! Ámen!

Mészáros Kati

Drága kövek, emlékeztetőül

„Elkészítették az éfódot aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból. Azután megmunkálták az aranyfoglatba való ónixköveket, és rávésték Izráel fiainak a nevét, ahogyan a pecsétgyűrűt vésték. Azután rátették azokat az éfód vállrészeire. Izráel fiaira emlékeztető kövek ezek, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR. A köveken Izráel fiainak a nevei voltak; tizenkét kő a neveknek megfelelően. Pecsétgyűrű módjára voltak véstve; mindegyikén egy-egy törzs neve volt, a tizenkét törzsnek megfelelően.” II. Mózes 39,2-3; 6-10/a; 14/a; 22; 30-31

Izráel népe a pusztában vándorolt. E vándorlás alatt az ÚR szövetséget kötött a néppel. Közben kijelentette, hogy miképpen is tiszteljék őt, hogyan folyják le az istentisztelet, mi legyen az áldozás menete. Az ÚR rendelkezésbe adta, hogy kik lehetnek a papjai, milyen feltételeknek kell megfelelniük, másrészt, hogy mik a feladataik, s milyen öltözetben végezhetik a szolgálataikat. Azt mondja a szólásmondás: *nem a ruha teszi az embert*, de azért sok mindent elárul rólunk. Így van ez a papi öltözetrel is. Azt olvastuk alapigénkben, hogy a papi öltözet két darabján az

efódon és a hosenen is volt 12 – 12 drágakő. A drágakövekre rávésték Jákób fiainak a nevét, azaz Izráel 12 törzsének a nevét. Ezekkel a kőre vésett nevekkal emlékeztették a főpapot: Izráel fiaira. Mert a 12 törzs neve az összes izraelitát jelképezte. Így is olvastuk a 7. versben: *„Izráel fiaira emlékeztető kövek ezek, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.”*

Milyen üzenete is lehet ennek a mi számunkra? 1. ráirányítja a figyelmünket a mi Főpapunkra: Jézus Krisztusra. Amikor a pap felvette az éfódot és a hósent a 12 törzs nevével, akkor mindig

azzal a felelősséggel végezte a szolgálatát, hogy ő Izráel népéért jár közben Istennél. Minden istentisztelet, minden papi megnyilvánulás a szolgálat Isten népéért történt.

Testvérek! Jézus, mint Főpap ott ül a Mindenható Atya Isten jobbján és a mi nevünk is, mint drágakövek ott vannak az ÚR kezében és név szerint imádkozik értünk. Micsoda biztatás, micsoda erő ez a számunkra! Sőt emlékezzünk erre, mikor vétkezünk, mikor bajban vagyunk, mikor betegség, fájdalom gyötör: valaki, azaz a mi Megváltó Jézusunk most is esedezik értünk az Atya előtt, hogy bocsássa meg vétkeinket, hogy adjon erőt elhordozni a keresztlejünk, hogy vigasztaljon meg gyászunkban, magányunkban, erőtlenségünkben. *Jézus közbenjár értünk!* Testvérek ez olyan evangélium, mert mi vagyunk az ő számára azok a bizonyos kis drágakövek, akikről megemlékezik, akikért meghalt a kereszten, akiket nagyon szeret, s számon tart. Nincs olyan helyzet, amiben magunkra maradnánk. Jézus számára, mint drágakövek, mint kincsek ott vagyunk előtte, azért, hogy el ne vesszünk, hogy tévútra ne térjünk, hogy hiábavalóvá ne váljék a számunkra a kegyelem, a kereszten hozott áldozata.

Mikor az ószövetség idején a főpap bement a templomba évente egyszer a szentek szentjébe, hogy mindenkiért bemutassa a vétekáldozatot, akkor ott volt a 12 kövecske az öltözetén. Imádkozott a 12 törzs minden tagjáért, de név szerint ő sem tudott minden egyes izraelitát név szerint felsorolni. Általánosságban imádkozott, Isten népe minden tagjáért. Viszont Jézus, mindannyiunkat név szerint ismer. Ezt mondja: *„Ne fél, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, te az enyém vagy.”* Jézus tehát sosem feledkezik meg rólunk, jöhetnek károk, bajok, jöhetnek sötét fellegek, de nem vagyunk elhagyatva, nem vagyunk elfeledve. Ott vagyunk Krisztus szívébe metszve. Ne feledkezzünk meg hát erről.

2. Másfelől arra is emlékezhethetünk, hogy nekünk is van egy különleges feladatunk, küldetésünk.

Ezt tárja elénk Péter 1. levele 2,9-10 is: *„Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.”* Mi is papi tisztet kapunk abban az értelemben, hogy az ÚR előtt imádkozhatunk, könyöröghetünk egymásért. Ahogyan az ószövetségben a főpap ruháján ott volt a 12 kövecske, amely emlékeztette őt Izráel 12 törzsére, s őértük végezte a szolgálatát, hasonlóképpen kaptuk a feladatot, hogy imádkozzunk egymásért. Az imádság egy hallatlan lehetőség a számunkra. Élünk vele.

Testvérek! Ha nem is kis kövekre, de gondolatainkba, szívünk „hústáblájára” írjuk fel a neveket, akikért imádkozhatunk, akikről úgy gondoljuk, hogy az ÚR valamiért ránk bízott. Volt egy igen jó barátom a tizen-húszon éveimben. Úgy szerettük egymást, mintha csak testvérek lettünk volna. A nagymamája is áldott hívő asszony volt. Ő is járt a gyülekezetünkbe. De egy baleset után meghalt. Talán nagyanyai szíve érezte, hogy ha ő már nem lesz, akkor az unokája letér a keskeny útról. Most is előttem van, hogy nem sokkal, mielőtt balesetet szenvedett volna kérte: „imádkozz Andrásért és ne feledkezz meg róla!” Mikor meghalt a nagymama, valóban az unoka, azaz a jó barátom fokozatosan elhidegült az Úrtól, s végül a barátságunk is megszakadt. Mit tehetek érte? Egyet, hogy mennyei Atyánk karjába ajánlom őt, hogy könyörüljön rajta.

Kitartóak vagyunk-e az imádkozásban? Hűek vagyunk szeretteinkhez, ismerőseinkhez, lelki testvéreinkhez az imádkozásban? Nem tudhatjuk, hogy kinek éppen mikor van szüksége arra, hogy ha ő nem is imádkozik, mert nem az Úré, vagy megrestült a szíve az ÚR iránti szeretetben akkor legyen valaki, aki az ÚR elé viszi, mint drágakőre vésett nevet.

Testvérek! Mi jogosít fel bennünket arra, hogy közbenjárjunk és imádkozzunk az ÚR előtt magunkért, egymásért, s a világért? Mit olvastunk alapigénk 30. versében? Mi volt írva a főpap homlokdíszére? „**Az ÚR szent tulajdona!**” Nem vagyunk méltók arra, hogy közbenjárjunk másokért, hiszen a mi megtartatásunk is kegyelemből van. Mégis a mi homlokunkra is ez van írva: „**Az ÚR szent tulajdona!**” Mi is a megváltás révén az ÚR szent tulajdonai vagyunk. Ez jogosít fel arra, hogy imádkozzunk, hogy közbenjárjunk egymásért, sőt az egész világért, minden emberért: akit név szerint

ismerünk, minden emberért, akit csak látásból ismerünk, vagy csak hallomásból. Testvérek, imádkozzunk, mert az Úréi vagyunk, s ajánljuk egymást az ÚR kegyelmébe és ölelő karjaiba, mint drágaköveket emlékeztetőül az Úrnak. Az Úr tulajdonai vagyunk ez kiváltság, öröm, de ugyanakkor felelősség is és küldetés, hogy mint Isten választott népe, mint királyi papság az ÚR előtt hordozzuk egymást, másrésztől pedig a világ előtt képviseljük Urunkat! Ámen.

Bába Károly

Üldözött keresztyének és a koronavírus

- Kétszeresen súlyos terhelés alatt -

(Open Doors Serving Persecuted Christians worldwide)

Dr. Szilágyi Sándor, a Presbiteri Szövetség korábbi vezetője emailjében írja:

„Ma megnéztem az MTV1 délelőtti adását, amelyben, az Evangélikus magazin c. műsorában Fabiny püspök úr mutatta be az épülő budakeszi ev. templomot. Elmondta, hogy ezt a templomot a hitükért meggyilkolt keresztyén mártírok emlékének is szentelik, és falain 72 mártír nevét örökítik meg, közöttük református, katolikus és ortodox mártírok is lesznek. Említést tesz arról is, hogy idén 75 éve végezték ki a nácik Dietrich Bonhoffert (1945.ápr.09-én). Amikor cikkeink sorra említik a Covid 19 járványt, ne feledkezzünk meg egy még súlyosabb járványról: a keresztyének irtásáról szerte a világon, de különösen Afrikában és Ázsiában. Jó lenne egy cikkben ezzel is foglalkozni, a Bonhoeffer évforduló mellett.”

Testvérem sorai készítették arra, hogy az alábbi szomorú tényeket megosszam Vele és Olvasóinkkal.

Az *Open Doors* nemzetközi szervezet, amelyik az üldözött keresztyének helyzetét monitorizálja 130 országban, legújabb híreiben felhívja a világ figyelmét arra, hogy az afrikai Szahara alatti övezete országaiiban élő keresztyének kettős veszélynek vannak kitéve: változatlanul heves üldözéseknek és a koronavírusnak. Mindkettőt nagy szegénységben szenvedik el. A legveszélyeztetettebb országok: Szudán, Nigéria, Etiópia, Szomália. Etiópiában a kormányzat által a népesség nyomorának enyhítése céljából biztosított segélyekből csaknem teljesen kimaradnak a keresztyének. Olykor a muszlim környezetben még fizikai erőszakkal is számolniuk kell. Nem egy helyen fordul elő, például Szomáliában, Ugandában, Burkina Fason, hogy egyenesen a keresztyéneket teszik bűnbakká a koronavírus járványért. A szomáliai Al Shabaab iszlám félkatonai szervezet felhívásában ez szerepel: *„Óvakodjon mindenki az olyan fertőzéstől, mint a koronavírus, mert ezt „a kereszteslovagok-azaz a keresztyének- seregei hurcolják be az országba.”* Az észak- nigériai Kaduna Szövetségi Államban a keresztyének a kormány által a muszlim családoknak biztosított élelemadagnak mindössze egy hatodát

(1/6) kapják meg. Ebben a tartományban, valamint Plateau Tartományban március vége és húsvét között 31 keresztyént öltek meg és tették sokak otthonát lakhatatlanná. Jasin A., a kelet- afrikai *Open Doors* igazgatója nemrégben jelentésében ezt írta: „Ez az időszak különösen is veszélyes az üldözött keresztyének és egyházak szempontjából. A pandémia afrikai terjedésével a keresztyéneket vádolják mindenütt. Ebben a helyzetben az imádság az egyetlen olyan eszköz, ami eléri és megerősíti ezeknek a testvéreinknek a szívéta kétszeres félelem között: a keresztyénüldözőkkel és a koronavírussal szemben.” Az Open Doors honlapján olvashatunk imákat és mód van a szolidaritásunk kifejezésére is. (<https://www.opendoors.de/>)

(Forrás: Quellen:BBC, Africa Centre, Open Doors) DRBL

Presbiter, XXIX. évfolyam 3. szám 11 old. BUDAPEST, 2020. május-június

BESZÉLGESSÜNK NEHÉZ BIBLIAI IGÉKRŐL (V.)

Főtiszteletű Professzor Úr, Kedves Ferenc! Feljegyeztem magamnak korábban néhány Igét, amellyel kapcsolatban választ kerestem. Eddig mindegyikre bölcs és világos válaszokat kaptunk Tőled. Elértem az utolsóhoz ezek közül, amelyre a következő kérdések vonatkoznak:

A kreacionizmus fundamentalista hívei, akik az ember teremtését mintegy 6000 évvel ezelőttre teszik az IMóz 1, 26-28 ill. a 2, 7 eseményitől számítva, nem adnak magyarázatot az IMóz 4, 17-re.

Honnan szerzett Nód földjére távozott Káin feleséget, ha az ő édesanyja volt az első teremtett nő? Ugyanez vetődik fel Séttel, Ádám harmadik fiával kapcsolatban is (IMóz 5,7). Lehet- e mégis a teremtéstörténetet kronológiailag kezdőpontként tekinteni és onnan számítani az emberi történelem minden eseményének időpontját?

Számítva az útbaigazításodra és arra, hogy azt a Presbiter lapunkban is közölhetjük, tisztelettel és szeretettel:

Dr . Szilágyi Sándor

Kedves Sándor!

Kérdésem arra az alapvető különbségre mutat rá, amely az újkori világkép és történelemértelmezés, valamint a bibliai gondolkodás közt fennáll. A kettőt sem egymással egyeztetni, sem szembeállítani nem kell. Úgy, ahogy a „*Lement a nap a maga járásán*” népdal sem tévedés, csak más szemlélet, mint a Föld mozgásáról szóló mai tudományos leírás. A Biblia maga sem igényli, hogy kiszámoljuk, mikor volt a világegyetem kezdete (IMóz 1,1; Jn 1, 1). Hasonló a helyzet a leszármazási leírásoknál, ahol a patriarchális gondolkodásnak megfelelően pl. az IMóz 5-ben egyetlen női név, sőt anya sincs említve (csak nemzésről olvasunk, szülésről és születésről nem). Az IMóz 4, 16 és következő versekben Lamek két feleségének említése az ölést dicsőítő „hősi énekekkel” együtt már az emberi kultúra és civilizáció bűneset utáni torzulására utal. Az ősanák névszerinti kiemelése majd csak a patriarkák történeteiben válik fontossá. (IMóz 12-től). Annak a magyarázatára, hogy Éván kívül más nőről is szó van az őstörténetekben, már a 16. században is született elmélet. Egy hugenotta teológus úgy gondolta, hogy a két teremtés történetben van a válasz. Az IMóz 1, 27-28-ban az emberi faj általános megteremtéséről lenne szó (Ádám előtti emberek, férfiak és nők) praeadamitae, míg az IMóz 2-ben egy sajátos embertípusról beszél már a Biblia. Ezzel vélte megmagyarázni az özönvíz eredetét is, amely a két embercsoport genetikai keveredése lett volna, amelyből „óriások” születtek (IMóz6,1-4). Ezt csupán egy régi magyarázati kísérletként említem arra a talányra, hogy az őstörténetek csupán a

férfiak vonalán követték a leszármazást, amely értelemszerűen nem zárja ki, hogy nőknek és anyáknak is kellett szerepelniük a folyamatban. Ez a kérdéskör is mutatja, hogy a Szentírást a maga gondolkodásmódját követve kell olvasnunk és megértenünk. Van, amit reflektorfénybe állítva kiemel, és van, amit homályban hagy. Ez utóbbit nem helyes sem hiányosságnak tartanunk, sem fantáziánkkal kiegészítenünk. Különösképpen nem az őslénykutatás mai hipotéziseivel, amire számos példát találunk az interneten. Az áltudomány csak a tévhitet erősítheti meg, az igaz hitnek elegendő forrás az, amit kijelentésként a Biblia őrzött meg számunkra.

Szeretettel és a közlés szabadságával: **Dr. Szűcs Ferenc**

Forrás: Presbiter, XXIX. évfolyam 3. szám 9. old. BUDAPEST, 2020. május-június

Ha van látásod

„Nem voltam engedetlen a mennyei látomás iránt.” (Apostolok cselekedetei 26:19)

Ha Isten megmutatja életedre vonatkozó tervét, akkor:

1) Ragaszkodj ehhez a látáshoz! Isten tervének meghatározott menetrendje van: „Eldöntött dolog már, amiről kijelentést kaptál, hamarosan célhoz ér, és nem okoz csalódást. Ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el.” (Habakuk 2:3). Van, akiben megfogán egy látás, de nem tudja kihordani, mert nem hajlandó elviselni a várandóssággal járó kényelmetlenségeket. Előrerohanunk, megpróbáljuk leelőzni Istent, és látomásunk halva születik vagy túl gyenge lesz a túléléshez. Jézus azt mondta: „ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az” (János 3:6). Ha látásod a Lélektől való, akkor a Lélek fogja életben tartani. De ha testtől született, akkor magadra vagy utalva!

2) Tartsd titokban! Nagy hiba elmondani látásodat olyanoknak, akik nem tudják értékelni. József ezt nem tudta, ezért dobták be egy kútba. Nem mindenki fogja ünnepelni a sikeredet, főleg akkor nem, ha te fényesebben ragyogsz, mint ők. Ezért kérj Istentől tisztánlátást! Lehet, hogy Júdás most a barátodnak tűnik, de később elkerülhetetlenül elárul majd.

3) Tápláld a látomást! Olvasd el a következő két igét jól átgondolva és imádkozva: „Dávid azonban megerősíté magát az Úrban” (1Sámuel 30:6 Károli); „szeretteim, épüljetez szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szentlélek által” (Júdás 20). Tudnod kell, hogyan biztasd és építsd magad lelkiileg, és hogyan öntözd, tápláld látomásodat. Isten azt mondta Habakuknak: „Írd le ezt a kijelentést, véss táblákra, hogy könnyen el lehessen olvasni!” (Habakuk 2:2).

Írd le a látásodat egy kis lapra, és vidd magaddal mindenhová! Kezdd el úgy viselkedni, mint akivé válni szeretnél, amikor beteljesedik – mert be is fog teljesedni!

Forrás: Mai ige

Te tudod mi a keresztszülőség eredete?

A keresztszülői szerepet sajnos kevesen veszik komolyan, holott a keresztelőn Isten előtt teszünk fogadalmat arról, hogy a megkeresztelt gyermek: hívő keresztyénné növekedéséről gondoskodunk. Azt pedig még kevesebben tudjuk, hogy honnan ered ez a hagyomány.

Üldözött keresztények

A keresztszülői tiszt eredetéről kétféle nézet tartja fent magát. Az egyik szerint a Római Birodalomban az üldözött keresztények választottak nevelőszülőt gyermeküknek.

„Valamikor régen, az időszámítás szerinti első századokban a Római Birodalomban üldözték a keresztényeket. A cirkuszokban vadállatokkal marcangoltatták szét azokat, akik nem voltak hajlandók megtagadni Jézusba vetett hitüket, és istenként imádni a császárt. A keresztény szülők az állandó életveszély miatt igyekeztek gondoskodni arról, hogy legyen, aki hitben felneveli gyerekeiket, ha őket valami baj érné. Így alakult ki a keresztszülői tisztség.” (Forrás: Kiskőrösi evangélikus gyülekezet)

Kezesség vállalása

Más források szerint a felnőttként megkeresztelkedetteket támogatták a keresztszülők a hitben. Müller Lajos S.J. A keresztség című 1926-ban megjelent könyvében így fogalmaz:

„Már ősidőktől fogva a keresztség kiszolgáltatásánál keresztszülők szerepelnek. Első nyomukra – úgy látszik – azokban a kezesekben akadunk, kik a zsidó s pogány megtérők őszinte szándékáról a püspök előtt szavatoltak. Később aztán ugyanezek a keresztségnél is segédkeztek s a keresztelőmedencéből kilépő lelki újszülöttre a jelképes hosszú fehér ruhát reáadták. A keresztény közvélemény idők folyamán ennek a kezesi tisztnak mind mélyebb értelmet s jelentőséget tulajdonít. Főleg a gyermekkeresztelésnél lép előtérbe fontos hivatásuk, Isten s Egyház előtt képviselik az öntudatlan kisdedet, nevében leteszik a hitvallást s a keresztségi fogadalmat s ettől fogva lelki kalauzai lesznek az egész életben.”

Dr. Tomka Ferenc oldalán is ezt olvashatjuk:

„A keresztszülői tiszt az első keresztény századokban alakult ki, amikor felnőtteket kereszteltek, s a keresztszülőknek, kezeseknek szavuk és példájuk által döntő szerepük volt a keresztelendők hitének elmélyítésében. A gyermekkereszttség általánossá válásával a keresztszülői szerep módosult. A keresztelendő hitéért való felelősségvállalás, illetve a szülők ilyen irányú támogatása változatlanul a keresztszülő feladatát képezi. Ezért hangsúlyozza az egyház, hogy a keresztszülő kiválasztását keresztyén szempontoknak kell meghatározniuk.”

Keresztszülőként felelőségünk van

A keresztszüleivel sokaknak eltérő a kapcsolatuk, a családi konfliktusok vagy a baráti elhidegülések is szerepet játszhatnak ebben. Mi arra szeretnénk bátorítani olvasóinkat, akik már keresztszülők vagy most kérték fel őket erre a szerepe, hogy olvassák el a keresztség liturgikus szövegét, ugyanis nemcsak egy aranyos kisgyermeket tartunk a vízbe, hanem komoly fogadalmat teszünk Isten előtt. A szülőknek ugyanúgy érdemes alaposan átgondolniuk, hogy kit kérnek fel erre a tisztségre, hiszen egy jó keresztszülő és keresztgyermek kapcsolat hatalmas áldás az ember életében!

Forrás: 777blog.hu